

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.322/2021/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Katona Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: dr. Katona Csenge) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a 'alperes neve' (cím) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perben a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.221/2021/14. sorszámu ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 248 000 (kettőszáznegyvennyolcezer forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2005. március 10. napja és 2008. március 10. napja között a ... Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben előzetes letartóztatásban volt. Utóbbi időponttól kezdődően jogerős szabadságvesztés büntetést töltött különböző büntetés-végrehajtási intézetekben 2015. november 25. napjáig.

[2] A ... büntetés-végrehajtási intézetben 2013. május 27. napjától 2015. február 2. napjáig terjedő időben töltötte fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetését.

[3] A felperes keresetében kérte 3 100 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben olyan méretű cellákban volt másod-, illetve harmadmagával elhelyezve, melyek számára mindösszesen 1,2 m² szabad mozgásteret biztosítottak. A dohányzó és nem dohányzó fogvatartottak nem voltak elkülönítve, nem volt biztosítva a napi séta, a mellékhelyiség a zárka többi részétől nem volt megfelelően elválasztva és a szükséges tisztálkodást sem biztosította részére az alperes naponta. Az intézetben csótányok, poloskák voltak, amelyek az életét nehezítették.

Jogalapként hivatkozott az Alaptörvény II. cikk, III. cikk (1) bekezdésére, valamint a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdéseire, 2:43. § b) pontjára és a 2:52. §-ára, a 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) 10/A. § (2) bekezdésére és 122. § a) pontjára, valamint a 16/2014. (XII.19.) IM rendelet 121. §-ában foglaltakra, utóbbira az elhelyezési körülmények elégtelenségével összefüggésben.

Előadta, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordult az igényével, mely kérelmét 31252/16. számon a bíróság be is fogadta. Az eljárást ott azonban felfüggesztették, kártalanítást nem kapott, ezért részére a sérelemdíj a jelen eljárásban érvényesíthető.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozva, hogy a felperes igénye elévült, másodlagosan érdemi megalapozatlanság miatt, a felperes igényét összecszerűségében és jogalapjában is vitatva. Hangsúlyozta, a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, a fogvatartás idején hatályos 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 239. §-a alapján „a lehetőség szerint” előírt körülményeket biztosította a felperes elhelyezésével kapcsolatban. Hivatkozott a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésére és 6:23. § (1) bekezdésére és e körben arra, hogy az 5 éves elévülési időn túl érvényesítette a felperes az igényét a bíróság előtt. Perköltségigénye az alperesnek nem volt.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és az eljárásban felmerült eljárási illeték viseléséről akként határozott, hogy az az állam terhén marad, figyelemmel a felperes teljes személyes költségmentességére és pervesztességére.

A megállapított tényállás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes keresetével érvényesített jog elévült. Kifejtette, hogy a felperes 2021. február 26. napján terjesztette elő az alperessel szemben a keresetlevelet, az elévülési idő viszont 2015. február 2. napján kezdődött, azaz akkor, amikor az alperesi intézményben való fogvatartás véget ért. Hivatkozott a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére és 6:532. §-ára, ezekkel összefüggésben arra, hogy a felperes perbe vitt igényének alapját képező állított károsodása, illetve annak bekövetkezési időpontja 2015. február 2. napja, ezért az igényérvényesítés az elévülési időn túl történt.

A felperes nem hivatkozott arra, hogy az elévülési idő megszakadt vagy nyugodott volna, de a bíróság ettől függetlenül megállapította, hogy nem talált olyan tényt, körülményt, ami erre utalt volna. E körben kifejtette, hogy az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperes által az EJEB-hez benyújtott kérelem az elévülés nyugvása vagy megszakadása szempontjából jogi tényként nem értékelhető, ezért az elévülés 2020. február 2. napján bekövetkezett.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalát.

Hivatkozott arra, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságához 2016. évben benyújtott kártalanítási igénye megszakította az elévülési időt. Azzal is érvelt, hogy 2020. évben nyújtott be keresetet a Miskolci Törvényszékre minden egyes bv. intézet ellen, ahol a büntetését töltötte és a Miskolci Törvényszék felhívására került sor arra, hogy illetékességi okból külön-külön terjesztette elő a Miskolci, Nyíregyházi, illetve Balassagyarmati Törvényszékre a keresetét, így 2021. február 26. napján a perbeli keresetlevelét. Egyebekben a fellebbezés megismételte az elsőfokú eljárásban felhívott érveket.

[7] Az alperes a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett.

[8] A fellebbezés nem alapos.

[9] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete minden tekintetben megalapozott és jogszerű, így azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helyes indokai alapján hagyta helyben.

A másodfokú bíróság csupán a fellebbezésben hivatkozottak kapcsán mutat rá arra, hogy a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés a), b), c) és d) pontjai taxatívén tartalmazzák, hogy melyek azok az esetek, amelyek az elévülést megszakítják. E szakasz c) pontja értelmében az elévülést megszakítja a követelés kötelezettel szembeni bírósági eljárásban történő érvényesítése, ha a bíróság az eljárást befejező jogerős érdemi határozatot hozott.

A Ptk. előtti bírói gyakorlatban nem alakult ki egységes álláspont abban a kérdésben, hogy megszakítja-e az elévülést az olyan bírósági eljárás, amely nem érdemi határozattal zárul. A Ptk. – ezt a kérdést eldöntendő – tételesen pontosítja a bírósági eljárásban történő igényérvényesítés elévülést megszakító hatására vonatkozó szabályt. E szerint a bírósági eljárás az elévülés megszakítására csak abban az esetben vezet, ha az eljárás érdemi határozattal fejeződik be.

Erre tekintettel az, hogy a felperes 2020-ban a Miskolci Törvényszék előtt már terjesztett elő keresetlevelet, az elévülést nem szakította meg.

[10] A Ptk. 6:25. §-a felsorolja az elévülést megszakító jogi tényeket. Azok kiterjesztően nem értelmezhetőek, azaz a követelés bírósági úton való érvényesíthetőségének

körébe nem tartozik az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti eljárás kezdeményezése, mivel abban az eljárásban nem az alperessel, hanem a Magyar Állammal szembeni igényérvényesítés történik.

[11] Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes követelése elévült, így az érdemben nem volt vizsgálható.

[12] Az alperesnek perköltségigénye a másodfokú eljárásban sem volt, a felperes pedig a perrel felmerült előlegezett költségét elvesztessége miatt maga viseli.

[13] A le nem rótt illetéket az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[14] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Debrecen, 2021. október 28.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró